

vilde staa sig vel ved, om man, som det ogsaa er fremhævet i Fjor under Sagens Behandling, vilde benytte denne Lejlighed til at gaa til et fælles Skatteaar for hele Landet. Jeg er ganske overtydet om, at man paa mange Omraader vilde spare sig stort Besvær og stor Ulempe. Men skal man gaa til at forandre Skatteaaret, er der intet andet Valg, end at man maa gaa til at vælge Finansaaret, Statens Finansaar, og det følger simpelthen deraf, at her i Kjøbenhavn, hvor vi have Finansaaret, lader det sig ikke gøre at forandre Reglen, nemlig af den Grund, at Lovgivningen har her paalagt Indvaanerne en Indkomsskat, der svares af den Indtægt, de have haft i det sidst forløbne Kalenderaar. Man kan selvfølgelig ikke paalægge Borgerne at opgøre deres Aarsindtægter til et vilkaarligt valgt Tidspunkt i Løbet af Aaret. Man maa holde sig til det, som er det almindelige, den almindelige Opagørelse for alle. Derfor maa Forandringen ske for Landets og Kjøbstædernes Vedkommende, og jeg maa tilstaa, at det er mig ikke ganske klart, hvilke Vanskeligheder, der ere ved at komme bort fra det nugældende Skatteaar uden for Kjøbenhavn. Jeg har i Virkeligheden ikke set andre Vanskeligheder fremhævede — jeg har maaske ikke søgt langt nok tilbage i ældre Forhandlinger — end Vanskeligheden for de lignende Autoriteter ved at faa Tid til Raadighed paa den Tid af Aaret, da Ligningen i saa Fald vilde falde. Men det maa dog erindres, at hvis man forandrede Skatteaaret til at falde sammen med Finansaaret, vilde man derved spare sig en hel Mængde anden Ulejlighed og Besværighed, saa det ene kunde maaske gaa op med det andet. I alt Fald tror jeg, at det var ønskeligt, om man paa alle de Punkter, hvor nærværende Lovforslag foreslaar, at Indtægten skal lægges til Grund for Skatteansættelsen — og det er ikke saa Tilfælde — enedes om at vælge Finansaaret til fælles Skatteaar.

J. C. Christensen: Skønt jeg, hvad dette Lovforslag angaar, paa mange Punkter er uenig med det ærede Medlem for Bræstø Amts 6te Valgtreds (Vojen), er jeg dog enig med ham i den Udtalelse, han fremkom med i Dag, nemlig den, at der paa det nuværende Tidspunkt ikke er stor Grund til at fremkomme med Udtalelser om selve Lovforslaget. Deri er jeg enig med ham. For det første blev Lovforslaget nemlig behandlet her i Fjor temmelig vidtløftigt, baade ved første og anden Behandling; vi havde lange Debatter om de forskellige Standpunkter, og de forskellige Anskuelser bleve lagte frem her i

Salen, og dernæst er dette Forslag egentlig slet ikke noget nyt, men er i Grunden det samme som det i Fjor. Ganske vist er der sket nogle Forandringer deri, dels i Overensstemmelse med, hvad Udvalget har foretaget sig, og hvad Tinget har stemt om, men der er ogsaa sket Forandringer i andre Retninger, om end disse Forandringer ikke ere saa betydelige, at de ændre Forslagets Karakter. Forslaget er i Grunden det samme, som da vi faa det her sidst, Princippet i det er det samme. Nu ved ærede Medlemmer her meget vel, at vi i Fjor fra den Side af Salen, hvortil jeg hører, søgte at faa et andet Princip ført ind i Lovforslaget. Vi bad det høje Ting om at vedkende sig det Princip, som tidligere havde været gjort gældende her i Salen, men det lykkedes ikke for os. Vi vare desværre, som ved saa mange andre Lejligheder, i Mindretal, bleve overstemte. Det Princip, vi førte frem, er jo skubbet til Side af det høje Folketing, Princippet i det nuværende Lovforslag er derimod vedkendt af det høje Ting, og vi kunne jo ikke gøre Regning paa, at Folketinget, da det jo er det samme i Aar som i Fjor, skulde stille sig væsentlig anderledes nu end dengang. Vi betragte det Lovforslag, som her foreligger, omtrent som vi betragtede det, der forlod Folketinget ved anden Behandling og gik tilbage til Udvalget, eller som Udvalget bestæftigede sig med i Fjor efter anden Behandling. Skønt vi da havde faaet det Princip forkastet, som vi havde ført frem her i Salen, vare vi dog ikke dermed til Sinds at nedlægge Arbejdet, men tænkte os at ville arbejde videre og i flere Retninger at stille Endringsforslag til 3die Behandling. Jeg skal deraf særlig nævne saadanne Endringsforslag om Lovregler for Paaligningen omkring i Landets Kommuner. Disse burde findes i Loven, men ikke saaledes som her foreslaas, at Administrationen skulde træffe Bestemmelserne derom. Nej Loven skulde selv fastslaa de Regler, som skulde gælde. I den Retning vare vi til Sinds i Fjor at stille Endringsforslag. Vi vare til Sinds at stille Endringsforslag om, at man, naar Kommunen skulde have mere Frihed med Hensyn til Paaligning paa Hartkorn og paa Formue og Lejlighed, tog Stridtet fuldt ud og lagde det hele i Kommunernes Haand, saaledes at Kommunerne selv kunde bestemme Forholdet mellem Ligningen paa Formue og Ligningen paa Hartkorn. Vi tænkte ligeledes at ville foreslaa den Procent forhøjet, der er Tale om. Vi vilde saaledes i forskellige Retninger stille Endringsforslag, og ogsaa i Aar have vi dette i Sinde. Alt det vil jo imidlertid komme